

Storm (2020-Blog-03)

Het stormt in veel mensenlevens. Vrijdag was ik bij een symposium met als thema: “De aarde verbindt”. Ik werd geraakt door het verhaal van een jonge boer. Hij vertelde dat hij graag mee wil denken over een meer duurzame manier van landbouw met aandacht voor biodiversiteit en beperking van de stikstofuitstoot. Het vraagt van ons als maatschappij dat we niet alleen betalen voor het eindproduct maar ook voor de manier waarop dat product tot stand komt. Dat komt nu niet uit de verf, mede door de macht van de partijen die de producten afnemen als Ahold en Unilever.

De boer voelt zich gevangen tussen zijn eigen gezin dat hij een goed bestaan wil geven en de behoeftes van de aarde, de grond die snakt naar een meer duurzame manier van veeteelt en landbouw. Op dit moment kan hij zijn inkomsten alleen vergroten door meer te melken. Tegelijkertijd is de melkprijs de afgelopen dertig jaar alleen maar lager geworden, waardoor schaalvergroting noodzakelijk was om de inkomsten gelijk te houden. Een individuele boer kan deze spanning niet oplossen. Met vele partijen samen (boeren, toeleveranciers, consumenten, inkopers en de overheid) en een langetermijnvisie op hoe we met onze mooie aarde om willen gaan kunnen we samen de wereld anders maken, toekomstbestendiger.

Wat betekent dit voor ons als geloofsgemeenschap? Het lijkt zo ver van ons bed, zeker als we in de stad wonen. We zijn de verbondenheid met de aarde kwijtgeraakt. We verbouwen geen groente meer, omdat het goedkoper is om het uit de supermarkt te halen of omdat we geen tuin hebben. Prachtig is het daarom dat Paus Franciscus met zijn encycliek “Laudato si” benadrukt hoe belangrijk het is om zorgvuldig om te gaan met de aarde. Als mensen hebben we een grote taak om te zorgen voor alles wat leeft en bloeit. Dat betekent dat we juist hier in het westen kunnen kiezen voor een sobere leefstijl, met minder verspilling van energie en voedsel en met minder gebruik van plastic verpakkingsmateriaal. Ons leven in rijkdom gaat ten koste van het welzijn van de mensen in de armste landen van de wereld.

Ik vind het hoopvol dat zoveel mensen nadenken over hoe we de aarde kunnen bewaren voor onze kinderen en kleinkinderen. Wereldwijd is er een verlangen naar een wereld die wat meer is toegesneden op de menselijke maat en waar het motto niet langer is: Groter en rijker, koste wat kost. Ik gun het ons allen dat het een beetje stormt in ons leven, want dat helpt ons nadenken over wat we werkelijk van waarde vinden voor ons leven en voor de aarde waarop we leven. Duurzame toekomst is een taak voor ons allemaal.

*Pastor Lysbeth Minnema
11 februari 2020*